

NAIMATTOMUUDEN ARMOLAHJA JUMALAN VALTAKUNNAN TYÖSSÄ STI 29.1.03Mailis Janatuinen

ALUKSI

Jumalan luomassa maailmassa kaikki oli ”sangen hyvää” paitsi yksi asia: ”Ei ole ihmisen hyvä olla yksin” (1. Ms. 2:18). Ihminen tarvitsee toista ihmistä rinnalleen, muuten hänen ei ole hyvä olla. Ks myös Saarnaaja 4:8–11

Naimattomuuden armolahjan **locus classicus** on 1. Kor.7:7. ”Soisin että kaikki olisivat kuten minä (naimattomia), mutta yhdellä on yksi lahja (armolahja, charisma), toisella toinen.” Naimattomuuden armolahja tarkoittaa sitä, että kristitty (jossain elämänsä vaiheessa tai koko ikänsä) elää selibaatissa ja käyttää perhe-elämältä säästyvän aikansa ja seksuaalienergiansa Jumalan ja lähimmäisen palvelemiseen.

Teesi: avioliitto on lahja, naimattomuus on lahja, leskeys on lahja, jopa hylätyksi joutumisestakin voi tulla Jumalan lahja. Näitä kaikkia Jumala voi käyttää valtakuntansa työssä.

MITÄ RAAMATTU SANOO NAIMATTOMUUDESTA?

Vanha testamentti

VT:ssä naimattomuus ei ollut arvossa. Jumalan kansa lisääntyi silloin luonnollista tietä - synnytysten kautta. Jokaisen velvollisuus oli siis mennä naimisiin ja jatkaa sukua. Koska avioliitto useinkin oli muiden järjestämä, ei kenenkään tarvinnut jäädä yksin.

Lapsettomuus on VT:ssä usein esiintyvä ongelma, ei naimattomuus.

VT tuntee äärimmäisen harvoja ihmisiä, jotka eivät menneet naimisiin. Eipä muistu mieleen muita kuin Jeremia, jota Herra nimenomaan kielsi solmimasta avioliittoa (Jer.16:2).

Mutta tietysti VT tuntee lukemattomia leskiä ja myös joitakuista hylättyjä (esim. Daavidin tyttären Taamarin, jonka hänen veljensä raiskasi). Heidän voidaan katsoa kuuluvan luentomme aihepiiriin.

Jeesus

Meidän aikanamme ajatellaan, että jokaisella on oikeus parisuhteeseen ja tyydyttävään seksuaalielämään. Jeesus (joka itse eli koko elämänsä selibaatissa) oli eri mieltä:

”Sillä on niitä, jotka syntymästään, **äitinsä kohdusta saakka**, ovat avioon kelpaamattomia, ja on niitä, jotka **ihmiset ovat tehneet** avioon kelpaamattomiksi, ja niitä, jotka **taivasten valtakunnan tähden ovat tehneet itsensä** avioon kelpaamattomiksi. Joka voi sen itsensä sovittaa, se sovittakoon.” (Matt.19:12)

Tässä ei sanota: On niitä, jotka Jumala on tehnyt avioliittoon kelpaamattomaksi. Kun Jumala luo ihmisen, niin hän ei koskaan luo neutria, vaan joko miehen tai naisen. Naimaton ihminen ei ole neutri, vaan joko mies tai nainen – yhtä paljon mies tai nainen kuin jos olisi naimisissa. Mutta syntiinlangenneessa maailmassa Jumalan perimmäinen

luomistarkoitus jää useinkin toteutumatta. Ja silti Jumalan tahto toteutuu aina sen kristityn elämässä, joka pyytää hänen johdatustaan. Jumalan kakkossuunnitelma on useinkin vielä parempi kuin hänen ykkössuunnitelmansa. Naimattoman ihmisen elämä ei ole toiseksi parasta ”varjoelämää”.

Jeesus mainitsee kolme syytä siihen, ettei joku voi/ saa mennä naimisiin. On olemassa ihmisiä, jotka eivät voi sitä tehdä sellaisen fyysisen tai psyykkisen vamman vuoksi, jonka he ovat saaneet ennen syntymäänsä. On toisia, joiden ruumis tai sielu on esimerkiksi lapsuudessa ”rikottu” sillä tavalla, etteivät he selviä parisuhteesta. Tähän ryhmään kuuluvat monet homot, samoin kuin ne, jotka eivät saaneet sitä puolisoa, jonka olisivat halunneet, ja pysyttelevät siitä syystä yksin.

Ja sitten on vielä niitä, jotka valitsevat naimattomuuden Jumalan valtakunnan työn tähden. Kirkkohistoria tuntee heitä runsaasti. Lähetystyö on pioneerivaiheessaan usein tarvinnut tämän armolahjan omaavia ihmisiä.

Toinen ihminen ei saa soveltaa näitä kriteereitä lähimmäiseensä; jokaisen on itsensä se tehtävä: ”Joka voi sen itseensä sovittaa, se sovittakoon.” Mutta johtuipa naimattomuus mistä syystä hyvänsä, siitä voi tulla armolahja, jolla ihminen palvelee Jumalaa ja lähimmäistä.

Jeesusta seurasi joukko naisia, jotka eivät aivan ilmeisesti kuuluneet kenellekään miehelle (ainakaan sillä hetkellä): Magdalan Maria, Betanian sisarukset jne.

Naimattomuuden armolahjan locus classicus

Kenelle tässä puhutaan?

Paavali puhuu avioliitosta ja naimattomuudesta 1. Kor.7:ssä.

7 Soisin kaikkien ihmisten olevan niinkuin minäkin; mutta kullakin on oma **lahjansa** (charisma) Jumalalta, yhdellä yksi, toisella toinen.

8 Naimattomille ja leskille minä taas sanon: **heille on hyvä**, jos pysyvät sellaisina kuin minäkin;

9 mutta jos eivät voi itseään hillitä, niin menkööt naimisiin; sillä parempi on naida kuin palaa.

Naimattomuuden armolahja koskee naimattomia ja leskiä, miehiä ja naisia. Paavali toden totta näyttää pitävän itsestään selvänä, että myös miehet voivat pysyä yksin, eivät vain naiset. Niinhän harvempi ajattelee meidän päivinämme. Apostolin mielestä hänen siviilisäätynsä on jopa helpompi ja onnellisempi elämänosa kuin avioliitto. Samalla Paavali kyllä tajuaa realistisesti, ettei se sovi kaikille. Parempi on mennä naimisiin kuin palaa tyydyttämättömän seksuaalivietin tullessa. Tai mikä vielä pahempaa: langeta huoruuteen jatkuvasti ajatuksissa, sanoissa ja teoissa.

Jolle siis itsensä hillitseminen on ylivoimaisen vaikeaa, rukoilkoon Herralta aviopuolisoa. Herra antaa joko puolison tai voiman elää yksin, vaikka sitten rimaa hipoen. (Tämä seikka tosin huomataan usein vasta jälkikäteen: Minähän selvisin siitä!!!)

17 Vaeltakoon vain kukin sen mukaan, kuin **Herra on hänelle hänen osansa antanut**, ja siinä asemassa, missä hänet Jumala on kutsunut; näin minä säädän kaikissa seurakunnissa. (ks. myös jakeet 20, 24)

Naimattomuuden armolahjan hyväksymiseen/ löytämiseen omalla kohdalla kuuluu ehdottomasti usko Jumalan johdatukseen: Herra antoi minulle minun osani. En ole mikään ”ylimääräinen, ylimääräinen”, joka ei kenellekään kelvannut. Viimeisellä veräjällä tulen kiittämään Herraa elämänosastani, toivottavasti sitä ennenkin.

Lopun aika

- 25 Mutta neitsyistä minulla ei ole Herran käskyä, vaan minä sanon ajatukseni niinkuin se, joka on Herralta saanut sen laupeuden, että hän on luotettava.
- 26 Olen siis sitä mieltä, että lähestyvän **ahdingon tähden** jokaisen on hyvä pysyä entisellään.
- 27 Jos olet sidottu vaimoon, älä pyydä eroa; jos et ole sidottu vaimoon, älä pyydä itsellesi vaimoa.
- 28 Mutta jos menetkin naimisiin, et syntiä tee; ja jos neitsyt menee naimisiin, ei hänkään tee syntiä; mutta ne, jotka niin tekevät, **joutuvat kärsimään ruumiillista vaivaa**, ja siitä minä tahtoisin teidät säästää.
- 29 Mutta sen minä sanon, veljet: **aika on lyhyt**; olkoot tästedes nekin, joilla on vaimot, niinkuin ei heillä niitä olisikaan.

(Tämä kohta on uudessa käännöksessä erittäin epäonnistuneesti käännetty.) Nyt seuraa Paavalin perustelu sille, miksi hän pitää naimattomuutta krisititylle parempana elämänosana kuin avioliittoa: Jeesus tulee pian takaisin ja sitä ennen on käytävä läpi suuren ahdistuksen aika. Vapahtaja itsekin sääliitteli raskaita ja imettäviä naisia siinä tilanteessa (Matt.24).

Paavali siis tahtoi yksinkertaisesti säästää kristittyjä kärsimykseltä. Avioliitto sisältää hänen käsityksensä mukaan enemmän kärsimystä, enemmän uhria, omastaan luopumista kuin naimattomuus. Varsinkin lopun aikana.

Naimattomuus tehtävänä

Toinen seikka, missä Paavali ajattelee radikaalisti uudella tavalla, on naimattoman naisen ja miehen tehtävä seurakunnassa. Paavali pitää suuressa arvossa naimattomien panosta Jumalan valtakunnan työssä.

- 32 Soisin, ettei teillä olisi huolia. Naimaton mies huolehtii siitä, mikä on Herran, kuinka olisi Herralle mieliksi;
- 33 mutta nainut huolehtii maailmallisista, kuinka olisi vaimolleen mieliksi,
- 34 ja hänen harrastuksensa käy kahtaanne. Samoin vaimo, jolla ei enää ole miestä, ja neitsyt huolehtivat siitä, mikä on Herran, että olisivat **pyhät sekä ruumiin että hengen puolesta**; mutta naimisissa oleva huolehtii maailmallisista, kuinka olisi mieliksi miehellensä.

Naimattomuuden armolahjan hyvä puoli on siis se, että naimattomalla on suurempi mahdollisuus uhrata aikaansa ja energiaansa ja Jeesukselle ja lähimmäiselle kuin naimisissa olevalla. Hän voi vapaammin lukea Raamattua, rukoilla, käydä kristillisissä tilaisuuksissa, raamattukoulussa jne. kuin naimisissa oleva sisarensa ja veljensä. Hän voi auttaa lähimmäistään, kuunnella ja lohduttaa häntä, koska perhe-elämän pyörittäminen ei vie

kaikkea aikaa. Samaten hän voi lähteä lähetystyöhön vailla huolta lasten turvallisuudesta ja koulunkäynnistä.

Kuka on onnellisempi?

On vaikea taistella sitä aikamme harhaoppia vastaan, että ihminen ei voi elää ilman seksiä. Median antama ihmiskuva värittää väkisinkin meidän käsitystämme elämisen arvoisesta elämästä. Raamatussa pidetään itsestään selvänä, että naimaton elää käskyjen mukaista elämää (on pyhä ruumiin ja sielun puolesta) eikä mitään TV:ssä esitettyä ”sinkkuelämää”. On tärkeää, että nuorilla kristityillä on esikuvinaan myös ihmisiä, jotka elävät onnellisesti yksin. Kirkossa ei saa antaa sitä kuvaa, että avioliitto on ainoa elämisen arvoinen siviilisääty.

Jos parisuhdetta pidetään ainoana elämisen arvoisena vaihtoehtona, niin moni kristitty tekee huonon valinnan, koska ei jaksaa odottaa Jumalan johdatusta ja hänen aikaansa. Sillä on enemmän liikkumavaraa ja valinnan vapautta, joka arvostaa myös naimattomuuden armolahjaa eikä siis tahdo mennä naimisiin millä hinnalla hyvänsä.

- 35 Tämän minä sanon teidän omaksi hyödyksenne, en pannakseni kyttyä kaulaanne, vaan sitä varten, että eläisitte säädyllisesti ja häiriytymättä pysyisitte Herrassa.
- 38 Siis, joka naittaa tyttärensä, tekee hyvin, ja joka ei naita, tekee **paremmin**.
- 39 **Vaimo on sidottu**, niin kauan kuin hänen miehensä elää, mutta jos mies kuolee, on hän vapaa menemään naimisiin, kenen kanssa tahtoo, kunhan se vain tapahtuu Herrassa.
- 40 Mutta hän on **onnellisempi**, jos pysyy entisellään; se on minun mielipiteeni, ja minä luulen, että minullakin on Jumalan Henki.

Paavali oli siis ihan vakavissaan sitä mieltä, että se kristitty nainen tekee **paremmin** joka ei mene naimisiin ja on myös **onnellisempi** kuin naimisissa oleva sisarensa. Tosin apostoli sanoo, että tämä ei ole suoranaisesti Herran sanaa, vaan hänen oma mielipiteensä kokoneena kristittynä (24).

Mitä tarkoittaa sana: ”Ei naista ilman miestä”?

”Herran edessä ei kuitenkaan ole naista ilman miestä eikä miestä ilman naista” (1. Kor.11:11)

Kuten jo totesimme, naimattomuuden armolahja ei tee naisesta eikä miehestä neutria. Ihmisen ikävä pysyy ihmisen sielussa ja ruumissa niin kauan kuin hän elää. Luomisessa säädettiin, ettei ihmisen ole hyvä olla yksin. Mies tarvitsee avun, joka on hänelle sopiva ja nainen tahtoo olla jollekulle miehelle apu, joka on hänelle sopiva. Miehen ja naisen identiteetti löytyvät pohjimmiltaan vain toista sukupuolta ”vastapäätä”. Miten sitten naimaton voi koskaan löytää oman identiteettinsä miehenä/ naisena?

Nainen ja mies tarvitsevat toinen toisensa kunnioitusta, toveruutta ja ystävyyttä, riippumatta siviilisäädystä. Mutta onneksi me voimme kristillisessä seurakunnassa olla keskenämme sisaria ja veljiä Kristuksessa ja solmia todellisia ystävyys-suhteita yli sukupuolirajojen. Monessa muussa yhteisössä ei tätä etuoikeutta enää ole.

Kirjeistä käy ilmi, miten paljon esimerkiksi vanhapoika Paavalilla oli naispuolisia ystäviä ympäri maailmaa. Roomalaiskirjeen viimeisessä luvussa hän lähettää terveisiä

kuudelle naiselle, jotka ilmeisesti eivät ole naimisissa (Foibe, Maria, Tryfaina, Tryfosa, Persis, ”rakas sisar”, ja Nereuksen sisar). Foibe Paavali kiittää siitä, että hän on ollut monelle avuksi, myös apostolille itselleen. Mariaa, kaksostyttöjä, ja Persistä Paavali kiittää siitä, että he ovat ”nähtäneet paljon vaivaa Herrassa”. Kolossalaiskirjeessä saa terveiset Nymfa, jonka kodissa Laodikean seurakunta kokoontuu (Kol. 4:15). Monia muitakin Paavalin naispuolisia ystäviä ja työtovereita voisimme tässä kohtaa mainita.

Kaikille näille naisille oli apostolin ja muiden kristittyjen miesten ystävyys ja arvostus varmaan ratkaisevan tärkeä asia. Kristillisen kirkon pitäisi olla paikka, missä naimattomat eivät ole toisen luokan kansalaisia, ja missä he saavat toisen sukupuolen edustajilta osakseen ystävyyttä ja arvostusta, joka auttaa heitä löytämään paitsi paikkansa seurakunnassa myös itsensä miehenä/ naisena.

Mutta Paavalilla oli ystäviä myös naimisissa olevien naisten parissa. Ensimmäisenä Roomalaiskirjeen listalla on Priscilla, sitten mm. Rufuksen äiti, joka on ollut kuin äiti hänelle itselleenkin ja monia muita. Kristillinen kilvoittelu koskee sitten sitä, etteivät ystävyudet yli sukupuolirajojen saa mennä flirtin puolelle.

Todella surullista on se viime aikojen muutos ajattelutavassa, että samaa sukupuolta olevien ihmisten ystävyudet leimataan helposti homosuhteiksi. (Vrt. meneillään oleva tv-draama Venny Soldan-Brofeltista). Sellaista leimaamista vastaan meidän on taisteltava kristillisessä kirkossa.

HENGELLINEN VANHEMMUUS

Sillä kirjoitettu on: ”Iloitse, sinä hedelmätön, joka et synnytä, riemahda ja huuda sinä, jolla ei ole synnytyskipuja. Sillä yksinäisellä on paljon lapsia, enemmän kuin sillä, jolla on mies.” (Gal. 4:27)

Jumalan kansan pääluku lisääntyy uudessa liitossa uudestisyntymisen kautta. Synnytykseen ja lasten kasvatukseen tarvitaan siis hengellisiä isiä ja äitejä. Lapsille ja nuorille eivät opetuspaketit ja videoidut raamattukurssit riitä, he tarvitsevat persoonan kohtaamista, elävää esimerkkiä, tukea ja rakkautta.

Paavali hengellisenä isänä

Paavali ja Timoteus

Timoteus oli kotoisin Lystrasta, nykyisen Turkin sisäosista. Äiti Eunike oli juutalainen, isä kreikkalainen pakana. Timoteusta ei ympärileikattu juutalaiseksi, sen sijaan äiti ja isoäiti opettivat hänelle Raamattua (mikä onkin äidin ja isoäidin tärkein tehtävä tässä maailmassa.)

2. Tim.1:5 ... mieleeni muistuu se vilpitön **usko, joka sinulla on, joka ensin oli isoäidilläsi Looiksella ja äidilläsi Eunikellä** ja joka, siitä olen varma, on sinullakin.
2. Tim.3:14–15 Mutta pysy sinä siinä, minkä olet oppinut ja mistä olet varma, koska tiedät, keiltä olet sen oppinut, ja koska **jo lapsuudestasi saakka tunnet pyhät kirjoitukset**, jotka voivat tehdä sinut viisaaksi, niin että pelastut uskon kautta, joka on Kristuksessa Jeesuksessa.

Sitten Lystraan saapui Paavali ja paransi ramman. Kaupunkilaiset luulivat Barnabasta Zeukseksi ja Paavalia Hermeeksi ja aikoivat uhrata heille kuin epäjumalille. Kohta kuitenkin ihastus muuttui vihatukseksi, ja Paavali kivitettiin niin, että hän jo näytti kuolleelta. Tämän jälkeen lähetyssaarnaajat lähtivät kaupungista. Kristillinen seurakunta oli kuitenkin jo perustettu. Jossain vaiheessa Eunike ja Lois tulivat uskoon.

Toisella lähetyssamatkallaan Paavali löysi Lystrasta Euniken pojan.

16:1 Niin hän saapui myös Derbeen ja Lystraan. Ja katso, siellä oli eräs opetuslapsi, nimeltä Timoteus, joka oli uskovaisen juutalaisvaimon poika, mutta isä oli kreikkalainen.

2 Hänestä veljet, jotka olivat Lystrassa ja Ikonionissa, todistivat hyvää.

3 Paavali tahtoi häntä mukaansa matkalle ja otti hänet ja ympärileikkasi hänet juutalaisten tähden, joita oli niillä paikkakunnilla; sillä kaikki tiesivät, että hänen isänsä oli kreikkalainen.

Paavali adoptoi Timoteuksen itselleen ja kutsui häntä ”oikeaksi pojakseen uskossa*”, ”omaksi hengelliseksi pojakseen” (1. Tim.1:2).

Timoteus oli ehkä aluksi vähän arka ja pelkurimainen. Mutta hänestä tuli vähitellen uskollinen työtoveri ja lähetyssaarnaaja, johon Paavalin ei koskaan tarvinnut pettyä. Timoteus sai seurata vierestä, miten Paavali eli ja opetti ja kärsi Jumalan Sanan ja hänen valtakuntansa työn tähden. Sitä on hengellinen vanhemmuus. Ei opetuspaketteja vaan yhdessä oloa, rakkautta ja elävää esimerkkiä. Kristillinen usko siirtyy seuraavalle polvelle hengellisten vanhempien kautta.

Timoteus rakasti Paavalia kuin isäänsä ja itki, kun joutui hänestä (lopullisesti?) eroon. Tässä vaiheessa hän oli minun laskujeni mukaan jo 35-vuotias ja vastuussa Efeson seurakunnasta. Paavali odotti tuolloin teloitustaan Roomassa.

2. Tim.1:3 Minä ... lakkaamatta muistan sinua rukouksissani öin ja päivin, haluten, **muistaessani kyöneleitäsi**, saada sinua nähdä, että täytyisin ilolla-

5- kun mieleeni muistuu se vilpitön usko, joka sinulla on ... Siitä syystä minä sinua muistutan virittämään palavaksi Jumalan armolahjan, joka sinussa on minun kätteni päällepanemisen kautta. Sillä Jumala ei ole antanut meille pelkuruuden henkeä, vaan voiman ja rakkauden ja raittiuden hengen.

Paavalin kuoltua myös Timoteus joutui vankilaan, mutta pääsi sitten vapaaksi (Hepr.13:23). Perimätiedon mukaan hänestä tuli piispa ja seuraavan kristillisen sukupolven kasvattaja.

Paavali ja Onesimos

Paavalin ensimmäisen Rooman vankeuden aikana 60-luvun alkupuolella tapahtui tällainen episodi: Filemonilta, eräältä Kolossan kristityltä, oli karannut orja. Tämä mies, Onesimos nimeltään, tahtoi päästä mahdollisimman kauas mahdollisimman nopeasti ja pakeni Roomaan, jonne on Kolossasta linnuntietä 1600 km. Siellä hän jostakin syystä etsiytyi Paavalin majapaikkaan (missä tämä asui sotamieheen kahlittuna) ja tuli uskoon.

Apostoli kiintyi nuoreen mieheen kuin omaan poikaansa, mutta tahtoi kuitenkin lähettää hänet kotiin, mihin maan lakikin häntä velvoitti. Nyt hänellä oli vain se suuri huolen aihe, että miten Filemon tulisi Onesimosta kohtelemaan. Yleensä orjanomistajat antoivat karanneelle orjalleen sellaisen selkäsaunan, että siinä oli henki vaarassa. Varoitukseksi muille näes.

Paavali lähetti Onesimoksen mukaana kirjeen hänen isännälleen. Hän vetosi Filemoniin, että tämä säästäisi orjansa kovalta kohtelulta:

”Minä Paavali, jo vanha mies, nyt lisäksi Kristuksen Jeesuksen tähden vankina vetoan sinuun poikani Onesimoksen puolesta, jonka **isäksi** olen vankina ollessani tullut... Lähetän hänet takaisin luoksesi – hänet, **oman sydämeni**.... **Kovin rakas** hän on minulle... sekä ihmisenä, että Herran omana.... Jos hän on aiheuttanut sinulle vahinkoa, pane se minun laskuuni...” (Filem. 8–18).

”Vanha Paavali, Jeesuksen Kristuksen vanki” rukoilee, että kristitty orjanomistaja ei kohtelisi huonosti karannutta orjaansa. Apostoli kutsuu tätä ”pojakseksi”, ja ”omaksi sydämeekseen”. Totisesti, Paavalin sydän ei jäähtynyt loppua kohti. Hän jos kuka osasi rakastaa. Miten paljon rakkautta hän saikaan elämässään antaa ja vastaanottaa, vaikka oli naimaton! Uusi opetuslapsi ei koskaan vinyt hänen sydämeästään vanhan tilaa. Aina sinne mahtui lisää väkeä - uusia ihmisiä, joista huolehtia, joita opettaa, joiden puolesta rukoilla.

Mutta apostoli osasi myös luopua, päästää irti lapsistaan. Jos minä olisin ollut Paavalin sijassa, olisin ehkä pyytänyt Filemonilta saada pitää Onesimoksen luonani. Olenhan vanki, sääli nyt vähän minua raukkaa!!! Mutta ei, Paavali ei halunnut pakottaa toista tekemään hyvää. Hän luopui mielummin rakkaasta ihmisestä. Tosin Paavali toivoi pääsevänsä pian vapaaksi ja aikoi tulla heti ensimmäiseksi käymään Kolossassa (Filem.22).

Seuraavan vuosisadan alussa oli Efesossa piispana mies nimeltä Onesimos. Nimi on tyypillinen orjan nimi. Selitys siihen, miksi Paavalin pieni yksityiskirje Filemonille oli säilytetty jälkipolville, voi olla siinä, että siinä kerrotusta orjasta Onesimoksesta totta myöhemmin suuren ”hiippakunnan” piispa!

Hengelliset äidit UT:ssa

Mutta alkuseurakunnassa oli myös naisilla oma tärkeä tehtävänsä. Tällä luennolla emme puhu naisen tehtävästä ylipäänsä (siitä olen kirjoittanut kirjassani NAINEN JA HÄNEN MIEHENSÄ ja materiaalia löytyy myös nettisivuilta www.priscilla-yhdistys.fi), vaan nimenomaan naimattomista naisista ja leskistä. Selvin esimerkki heistä on Kencrean seurakunnan diakoni Foibe (Room.16:1). Mutta myös pastoraalikirjeet puhuvat alkuseurakunnan hengellisistä äideistä yhtä ja toista.

Samoin tulee vaimojen (gynaikos) olla arvokkaita, ei panettelijoita, vaan raittiita, uskollisia kaikessa. (1. Tim.3:11)

On epävarmaa, tarkoitetaanko tässä diakonien vaimoja vai naispuolisia diakoneja. Joka tapauksessa nämä naiset olivat vastuutehtävissä seurakunnassa; puhutaanhan heistä keskellä seurakunnan työntekijöille tarkoitettua kehotuspuhetta. Tiitus selittää kirjeessään, mitä naisten tuli tehdä:

Tiit.2:3. Niin myös vanhat naiset olkoot käytöksessään niinkuin pyhien sopii, **ei panettelijoita, ei paljon viinin orjia, vaan hyvään neuvoja,**
4 voidakseen ohjata nuoria vaimoja rakastamaan miehiänsä ja lapsiansa,
5 olemaan siveitä, puhtaita, kotinsa hoitajia, hyviä, miehilleen alamaisia, ettei Jumalan sana pilkatuksi tulisi.

Mutta seurakunnissa oli ilmeisesti olemassa myös ns. ”lesken virka”, joka voi tarkoittaa sama tai eri virkaa kuin naispuolisilla diakonilla oli. Seurakunnat pitivät leskien luetteloa, johon pääsivät vain ”oikeat lesket”.

1.Tim.5:3 Kunnioita leskiä, jotka ovat oikeita leskiä.

5 **Oikea leski ja yksinäiseksi jäänyt panee toivonsa Jumalaan ja anoo ja rukoilee alinomaa, yötä päivää;**

9 **Luettelo** otettakoon ainoastaan semmoinen leski, joka ei ole kuuttakymmentä vuotta nuorempi ja joka on ollut yhden miehen vaimo,

10 josta on todistettu, että hän on **tehnyt hyviä töitä, on lapsia kasvattanut, vieraita holhonnut, pyhien jalkoja pessyt, ahdistettuja auttanut ja kaiken hyvän tekemistä harrastanut.**

Yllä oleva ”ansioluettelo” piti leskellä siis olla näytettävänä, jos mieli päästä ”lesken virkaan”. Lista on tavallaan hengellisen äidin työnkuva. Äitihän tarkoittaa sekä kotona että seurakunnassa henkilöä, jonka luokse aina saa tulla. Jonka edessä saa olla sellainen kuin on. Joka kuuntelee, lohduttaa, rukoilee, on esimerkkinä lapsilleen.

Äidin tehtävä seurakunnassa ei ole sama kuin isän eli paimenen tehtävä.

Varoittava esimerkki

UT:sta löytyy yksi esimerkki myös hengellisen äidin irvikuvasta. Ilmestyskirja kertoo, miten ylösnoussut Jeesus lähetti Johanneksen kautta kirjeen kullekin Vähän Aasian seitsemälle seurakunnalle. Jeesuksen sanat ovat ehkä jossain määrin vertauskuvallisia, mutta varmaa on se, että Tyatiran seurakunnassa vaikutti naispuolinen työntekijä, joka opetti harhaoppia.

”Sitä minä en sinussa hyväksy, että suvaitset tuota naista, tuota Isebeliä, joka sanoo itseään profetaksi ja johtaa opetuksellaan minun palvelijoitani harhaan, harjoittamaan siveettömyyttä ja syömään epäjumalille uhrattua lihaa. Olen antanut hänelle aikaa kääntyä, mutta hän ei halua luopua siveettömästä elämänmenostaan” (Ilm. 2:19–21).

Tyatiran omatekoisen profetissan nimi on lainattu Vanhan testamentin kauheimmalta naiselta, kuningas Ahabin sidonilaiselta vaimolta (1. Kun.16:31). Tämä kuningatarhan toi tullessaan 400 Baalin pappia Israeliin, otti hengiltä oikeat profetat, tapatti Nabotin saadakseen omakseen tämän viinitarhan ja vainosi sydämettömästi Eliaa.

Ja nyt oli Tyatiran kristillinen seurakunta sallinut jonkun uuden isebelin ryhtyä hengelliseksi äidikseen. Aviomiehestä ei puhuta mitään; ilmeisesti tässä on kysymys ns. itsellisestä naiseläjästä. Isebelin oppi oli varsin vapaamielistä, etenkin juuri epäjumalanpalveluksen ja seksuaalielämän alueella. ”Profetissa” antoi ymmärtää, ettei avioliiton ulkopuolinen seksi ollut mitään syntiä. Onhan ihmisellä oikeus tyydyttävään seksuaalielämään siviilisäädystä ja mieltymyksistä riippumatta! Nainen toteutti oman oppinsa käytännössä häpeämättä: piti useitakin rakastajia samalla kertaa.

22. Katso, minä syöksen hänet tautivuoteeseen, ja ne, jotka hänen kanssaan tekevät huorin, minä syöksen suureen ahdistukseen, jos eivät tee parannusta ja luovu hänen teoistansa;

- 23 ja hänen lapsensa minä tappamalla tapan, ja kaikki seurakunnat saavat tuntea, että minä olen se, joka tutkin munaskuut ja sydämet; ja minä annan teille kullekin tekojenne mukaan.
- 24 Mutta teille muille Tyatirassa oleville, kaikille, joilla ei ole tätä oppia, teille, jotka **ette ole tulleet tuntemaan, niinkuin ne sanovat, saatanan syvyyksiä**, minä sanon: en minä pane teidän päällenne muuta kuormaa; 25 pitäkää vain, mitä teillä on, siihen asti kuin minä tulen.

Jeesus ilmoittaa Tyatiran uskoville jyrkin sanakääntein, että tuollaisen naisen opetus vie kuulijansa Saatanan syvyyksiin. Isebelin oppia ja elämää ei saa suvaita kristillisessä seurakunnassa, sillä hän johtaa koko ajan heikkoja pois oikeasta uskosta.

Uskon, että Jeesuksen jyrkillä sanoilla Raamatun viimeisessä kirjassa on jotain sanottavaa myös meidän ajallemme. Entä jos ne viittaavat esimerkiksi meidän aikamme feministiteologiaan. Feministiteologioiden joukossa kun on valitettavan paljon niitä, jotka hylkäävät Raamattuun kirjoitetun Jumalan lain – ja aivan erityisesti kristillisen sukupuolimoraalin. Jeesus varoittaa, että näistä isebeleistä on pysyttävä loitolla.

Seurakunnan äidin pitää kelvata sekä oppinsa että elämänsä puolesta esimerkiksi nuoremmilleen, ja hänen on oltava alamainen seurakuntansa paimenelle.

OMIA KOKEMUKSIA

En ajatellut koskaan, että minulla olisi mitään naimattomuuden armolahjaa. Suorastaan suutuin, jos joku vihjaisikin siihen suuntaan. Vasta ihan pari vuotta sitten tajusin, että en olisi selvinnyt yli 50-vuotiaaksi tässä siviilisäädystä ja tässä tehtävässä ilman ylikuonnollista apua – nimenomaan naimattomuuden armolahjaa.

Nyt näen, että minun on suhteellisen helppo puhua esim. kuudenteen käskyyn liittyvistä asioista ja synneistä nuorisolle. On monta asiaa, jotka naimattoman naisen on helpompi sanoa kuin naimisissa olevan. Minulle ei kukaan voi vastata: Hyvähän sinun on puhua siitä mitä saa tehdä ja mitä ei saa tehdä, kun elät onnellisesti naimisissa. Ei, kuulijat kyllä ymmärtävät, että olen käynyt läpi samat taistelut tällä elämän alueella kuin hekin.

En ole vielä koskaan tavannut ihmistä, joka olisi tunnustanut tavoittelevansa naimattomuuden armolahjaa. Mutta olen tavannut useitakin, jotka elämän illassa totesivat, että se oli ihana elämänsä, josta on syytä olla Jeesukselle kiitollinen.